

RASHID 9/11

Jaime Chabaud

Traducció de Joan Casas Fuster

PER A IAN DANIEL, JUAN SEBASTIÁN I MARISOL, ELS MEUS GRANS AMORS

(AQUESTA OBRA VA SER ESCRITA DURANT LA PERTINÈNCIA DE L'AUTOR AL «SISTEMA NACIONAL DE CREADORS DE ARTE DEL FONCA», I VA GUANYAR EL «PREMIO NACIONAL DE DRAMATURGIA VÍCTOR HUGO RAS-CÓN BANDA, 2006»)

© A SOGEM

AQUESTA OBRA ÉS DEUTORA DELS MEUS MESTRES MEXICANS GERARDO VELÁSQUEZ, ÓSCAR LIERA I JESÚS GONZÁLEZ DÁVILA. TAMBÉ DELS MEUS MESTRES ESTRANGERS DIRECTES, JOSÉ SANCHIS SINISTERRA I MICHEL AZAMA; I DELS QUE IGNOREN EL SEU ENSENYAMENT, COM CARYL CHURCHILL, HAROLD PINTER I SAMUEL BECKETT. TOTS, EN MAJOR O MENOR MESURA, ES TROBEN A *RASHID 9/11*.

TEMPS

L'ordre de les escenes és, en la línia de la lògica temporal, regressiu. L'última escena té lloc nou mesos abans de la primera.

PERSONATGES

GENERAL WATSON, PERIODISTA(/ES), SMITH, WESON, ROBERT, ESTELA, RASHID, SHARON, PHILIPPE, MICHEL, GUÀRDIA, ALÍ, ONCLE ABDUL, TIA ZULMA, IMAM, DONA JOVE.

FOSCOS

Tot i que sabem que poden ser d'allò més antidramàtics i el dramaturg sempre reclama que els ponts o transicions entre les escenes siguin construïts per un director imaginatiu, en aquesta obra hi ha foscors crucials entre els seus segments que han de ser valorats; d'altres en canvi poden no ser assumits pels directors. És obvi que per a l'estructura interna de l'escena 4 es necessita la foscort anunciada mentre transcorre la paraula dels personatges.

0 PRÒLEG

Qualsevol dia entre maig de 2002 i desembre de 2004.

Roda de premsa. El general WATSON, a la meitat d'una resposta. Un o més periodistes nord-americans. Al darrere, discrets, en WESON i l'SMITH observen.

WATSON: Són danys col·laterals, pèrdues calculades, i no hi ha guerra que no en causi. Pregunta següent.

PERIODISTA(/ES): A més de la massacre...

WATSON: Danys col·laterals...

PERIODISTA(/ES): Bé, com a conseqüència dels danys col·laterals, general Watson, l'opinió pública es continua preguntant quan trobaran les armes de destrucció massiva.

WATSON: Ho ha dit molt clarament el president Bush. El servei d'intel·ligència té la certesa absoluta que Sadam preparava armament nuclear a més de les armes químiques. Per això es va planejar l'atac.

PERIODISTA(/ES): Però, quan demostraran al món que les té?

WATSON: És elemental que les té.

PERIODISTA(/ES): I les proves físiques?

En WATSON, lleugerament nerviós, es gira a mirar l'SMITH i en WESON. L'SMITH somriu i fa un gest lleuger. Algun periodista es gira.

WATSON: No les tenim.

PERIODISTA(/ES): Aleshores, com poden insistir a dir que n'hi va haver?

WATSON: Per les informacions del servei d'intel·ligència.

PERIODISTA(/ES): I el servei d'intel·ligència, com en pot estar segur?

WATSON: Perquè és una oficina molt seriosa.

PERIODISTA(/ES): Tots els intel·lectuals del món diuen que vostès menteixen, que només volen controlar el petroli, que el nostre president i els seus discursos són falsos.

WATSON: Qui són els intel·lectuals? Un grapat de sangoneres miserables que construeixen fantasies.

PERIODISTA(/ES): Abans en deien comunistes. Ara com en diran?

WATSON: A vostè segurament li posaran una medalla, però els nostres enemics. És a la nòmina d'Al Qaeda? Una altra pregunta.

SMITH i WESON reproveixen amb el cap. En WATSON més nerviós.

PERIODISTA(/ES): Quan ens deixaran veure el fuselatge de l'avió que diuen que va caure sobre el Pentàgon?

WATSON: Collons, les armes eren a les mans de Sadam perquè nosaltres en teníem les factures de compra! Entesos?

Riuen tots llevat de WESON i SMITH que s'acosten a l'estrada. El general WATSON riu amb una mica de retard pel contingut de les seves paraules. L'SMITH convida tothom a abandonar el recinte. En WESON tusta amistosament les galtes del general WATSON.

WATSON: El gran teatre del món, eh?

WESON: No, no, no ho has entès. Així, no. Res d'aquestes relliscades poc... convincents, m'entens?

WATSON: Més? Més convincent, doncs?

SMITH: No t'hi esforcis. D'on no n'hi ha, no en raja.

Fosc.

1

11 de setembre

Oficina amb gran finestral que ens dona la sensació d'estar en un pis molt alt, entre gratacels. L'ESTELA, asseguda en una butaca d'executiu, plora inconsolable, sense histèria. En ROBERT s'arregla. Accents diferents, però tots dos són llatins. És dematí, d'hora. De tant en tant se sent un lleu «bip» que surt de sota la taula. En ROBERT s'atura davant d'ella, que arronxa les espatlles.

ESTELA: Tinc un nét, sóc àvia.

ROBERT: Doncs quants anys té?

ESTELA: I no hi era.

ROBERT: Quants anys fa que som companys? No em té confiança, o què?

ESTELA: Per què ho dius, Roberto?

ROBERT: Robert, germana, Robert... Per què tant de secret?

ESTELA: Ho vaig saber ahir.

ROBERT: I això?

ESTELA: No hi era, i va néixer ahir. Sóc àvia, m'ho va dir la meva germana. La meva germana, te n'adones? Em pensava que era una altra cosa quan em van telefonar... Que era una altra cosa, que la meva filla estava malalta... Una altra cosa.

En ROBERT seu a l'escriptori. Les llàgrimes d'ESTELA no s'aturen. La mira amb llàstima. Sona un «bip».

ROBERT: Com és que no ho sabia?... Vull dir, d'abans... Què coi és aquest sorollet?

ESTELA: I jo aquí, sense res...

ROBERT: Però té els seus estalvis. Cada mes els envia per la Western Union.

ESTELA: I al final, ni saber-ho. Quina poca vergonya! Nou mesos de no res, de tenir-me en la inòpia. Quinze anys per no res.

ROBERT: No, germana, no se'n vagi de l'olla.

ESTELA: De l'olla?

ROBERT: Del cap... No insultis la vida, germana, que la sort no es pot comprar.

ESTELA: Però això no és cosa de la sort. És cosa d'estar lluny. Imagina't, un nét! T'he ensenyat la foto? De ma filla.

ROBERT: La nena que em va ensenyar ha tingut una criatura?

ESTELA: Què et penses? És de fa deu anys... No tinc ni això. Ni una foto nova.

ROBERT: Ave Maria ...!

ESTELA: I tu per què no tornes, Roberto? Ets jove. És molt fotut estar lluny d'allò que s'estima.

ROBERT: I on carai vol que torni, jo?... Tinc la barraca plena de paramilitars... i al cap d'una estona, de guerrillers de les FARC... País de merda... tanta mort, tanta mort, et deixen sense terra i sense pàtria. Ja estic content si em diuen que estan bé...

ESTELA: No he fet res més que pensar amb ella, enviar diners perquè no li faltés de res... això em passa per no ser-hi... Just allò que no volia per a ella. Roberto, la pitjor cosa és desaparèixer.

ROBERT: Au, va, Estelita! Que això només és un nét! Posi's contenta!

ESTELA: Me'n torno.

ROBERT: On?

ESTELA: A Mèxic.

ROBERT: Tants anys aquí, no pot tirar-ho tot per la finestra perquè ha tingut un nét. Deixi-ho estar...

ESTELA: Què és això que sona? Aquest «bip»?

ROBERT: Ja l'hi deia jo, que hi ha un sorollet...

L'ESTELA comença a buscar d'on surt el soroll. En ROBERT li dona un klínex.

ROBERT: Val més que posi aquests diners que té al negoci que li vaig dir, és segur, i acaba d'arrodonar els seus estalvis.

ESTELA: Ja m'he cansat de fregar despatxos, Robert. Mira, tú, menja't el món... I jo, l'única cosa que vull saber és on m'he de morir. Perquè la vida, aquí, no és allò que m'havien dit... Jo vull que el meu nét conegui la seva àvia. Per què carai t'obliden, la gent, com si no fossis ningú?

ROBERT: El cas és que només telefonaven quan s'endarreraria la Western Union, oi que és això? N'hi ha per empenyar-se, germana.

L'ESTELA no diu res, s'eixuga les llàgrimes i es posa a treballar amb rapidesa. Sona un «bip».

ROBERT: Doncs a mi sí que m'agrada estar aquí, i vull els calés, germana, els bitllets, la green card... Vostè hauria de pensar en vostè mateixa... Què han fet ells per la iaia, eh?

ESTELA: Au. Neteja allà, que sempre acabem igual. Tu mirant i jo fent la feina. De seguida arribaran els senyors i encara ens renyaran... I no ens diuen res d'aquest coi d'aparell nou, que ja em té nerviosa amb el seu «bip», «bip».

ROBERT: I per què tantes presses?

ESTELA: Perquè tinc ganes d'acabar... I perquè tinc por. No em puc treure del cap la carona de la meva filla quan li vaig dir adéu, quan li vaig dir que tornaria aviat.

ROBERT: Ai, quina iaia més pesada! No els deu pas res. Si ni la van avisar...

ESTELA: Amb la meva família no t'hi fiquis! Mira, ve de sota l'escriptori...

En ROBERT s'ajup i veu un aparell amb un llumet que parpelleja. Sona un telèfon, i de l'ensurt pica de cap amb l'escriptori. No contesta ningú.

ROBERT: S'ho han deixat encès...

ESTELA: No l'havia vista mai, aquesta cosa.

ROBERT: Ni jo.

ESTELA: Ahir no hi era. Però val més que no ho toquis, no fos cas que ho espatllessis.

El telèfon para de sonar. Se sent ara, contundent, el «bip» de l'aparell. En ROBERT l'examina.

ROBERT: Per què es vol gastar els diners tornant a Mèxic? Miri què li dic, germana. Ho perdrà tot perquè després no la deixaran tornar. Per això li deia allò del negociet...

ESTELA: Aquesta cosa no hi era. I no es veu per on es podria apagar.

ROBERT: S'ho pensa que la deixaran tornar a passar, aquells fills de puta de la Border Patrol? Ara no és com fa quinze anys, quan va arribar, germana.

ESTELA: Però és el meu nét. El primer.

ROBERT: No sigui ingènua Estelita. Vostè ja no és d'allà... Ja no li coneixen ni la cara. Ni vostè la d'ells...

ESTELA: No em toquis el nas, Roberto.

ROBERT: Robert, ja li he dit que Robert... I vostè vinga a enviar diners, i ells ni les gràcies.

ESTELA: I tu vinga amb això meu. Però d'allò que et preocupa no en dius res.

L'ESTELA deixa els estris de neteja i se'n va cap a la finestra. Mira el paisatge. Se sent un nou «bip», molt sonor. Comencen a trucar tres telèfons alhora.

ROBERT: S'han tornat tots bojós! Què cony passa amb els telèfons?

ESTELA: Jo no els he demanat res.

ROBERT: El món és ple de malparits, germana. Faci'm cas... Ok, no inverteixi en el negoci, si no vol. Però li proposo...

S'intensifiquen els «bips» de l'aparell.

ESTELA: Si veuen aquesta cosa encesa ens cridaran l'atenció. ¿Truquem a seguretat?

ROBERT: Ai Estelita, germana, deixi estar aquesta cosa i escolti'm! Que no ho veu que ho necesito? Deixi-me'ls, aquests diners, que jo els hi torno...

ESTELA: No, si jo ja ho sabia... Des d'ahir ja era massa «Estelita per aquí i Estelita per allà»...

ROBERT: Els hi doblaré, germana...

ESTELA: En quant? Està bé arribar a Mèxic amb més diners.

ROBERT: En una setmana... Li juro que els hi torno. Som companys, Estelita, vostè ho sap.

ESTELA: Mira, Roberto, jo t'estimo molt, però mai no t'he cregut ni mitja paraula... Una setmana?

ROBERT: Una setmana.

L'ESTELA es gira amb llàgrimes als ulls.

ESTELA: Jo vull que es digui Miguel, com l'arcàngel... Com el meu pare.

Els telèfons no han parat de trucar. Pel finestral es veu un avió comercial que s'acosta a tota velocitat. Creix, es fa enorme. Fosc. Estrèpit.

2

Una hora abans

Quan l'estrèpit cessa, sentim els motors d'un avió i indicacions de seguretat d'una hostessa en anglès. En un seient doble veiem en RASHID, que comprova que el cinturó de seguretat el porta ben lligat, i la SHARON, que llegeix una revista.

SHARON: Aixeco la mirada i el veig —pensa ella—. Li somric.

RASHID: Què vol de mi? —pensa ell.

SHARON: Ha acalat els ulls. És molt interessant —pensa ella—. Molt més interessant que no aquesta revista de xafarderies. Moltíssim més. Què és això? Massa tímid. Aquests àrabs sempre han tingut els ulls més bonics i enigmàtics del món. Quins ulls més bonics, Déu meu!

RASHID: M'està mirant, protegeix-me Al·là —pensa ell mentre es gira cap a la finestreta, li ha tocat el seient de la finestreta—. M'està mirant amb els seus enormes ulls blaus. No m'he de girar.

SHARON: És massa guapo —pensa ella.

RASHID: Es malfia de mi —pensa ell.

SHARON: Me'l menjaria viu, encara que només fos per matar de ràbia la meva mare. Odia la diferència. Però, Déu meu, quina diferència en el to de la pell. A la seva barba ben afaitada no hi cabria ni un pèl més. És barba-serrat. Una taca fosca tota la part on hi ha pèl. Com si s'hagués emmascarat amb carbó. Déu del cel, me'l menjaria, no per la meva mare, per mi.

RASHID: No deixa d'observar-me. Sento la seva respiració, i ella deu sentir la meva, agitada.

SHARON: La sento agitada, la seva respiració. Que em sents, àrab guapíssim d'ulls grossos i profunds? —anhela ella.

RASHID: He anat empalmant els errors, i avui no en puc cometre cap més —pensa ell.

SHARON: Si el poso tan nerviós —desitja ella— és perquè li agrado.

RASHID: Voldria que deixés de mirar-me amb aquests ulls enormes i blaus. Han estat els nervis

—lamenta ell—. Per això no m'he adonat que tenia el seient equivocat, el que pitjor anava. Al·là, no permetis que la infidel descobreixi les meves intencions. Al·là, ajuda'm a servir-te tal com ho tens predestinat. Però, què fa aquesta dona? Què pretén, fent això que està fent?

SHARON: Que boja que ets, Sharon! Però qui no s'arrisca no pisca —s'anima ella, i fa lliscar suaument el seu genoll per sobre del genoll de l'home.

RASHID: Si trec la meva cama —es crida ell a si mateix—, creixeran les seves sospites! Però si no la trec, pot ser pitjor. Al·là, ajuda'm a advertir què pensa la infidel.

SHARON: Fa olor de suor tèbia, segurament tan tèbia com tebi està el meu sexe, potser una mica menys...

RASHID: No puc controlar aquesta suor que em recorre, Al·là. I tu bé que saps que cap pensament impur no travessa la meva ment com un ganivet. Jo sóc aquí per servir un propòsit.

SHARON: El sento tremolar. Faig l'altre pas?

RASHID: Acluca els ulls —diu ell sense aconseguir-ho, sense aconseguir ni tan sols un parpeleig—. Acluca els ulls i pensa que la pagana no està asseguda al teu costat.

SHARON: Deu estar fruïnt del meu genoll damunt del seu genoll? És el que vull pensar. No! Passa això altre: gaudeix amb la possibilitat que baixem d'aquest avió, ens donem els telèfons, anem al cine, ens mirem als ulls i que el cel dels meus es fongui amb la terra fèrtil dels seus. Per Déu, amb els ulls aclucats encara es veu més guapo! No em puc permetre deixar-lo escapar, el vull per mi, dins meu, ara.

RASHID: Guarda la teva respiració en pensaments tranquils, en la pau de records bells, en el paisatge de la teva terra, que només vas abandonar perquè Déu tenia per a tu una tasca, a risc de la teva família, de la teva integritat, per a la seva glòria.

SHARON: La seva respiració és gairebé una pregària. Potser serà massa ortodox per anar-se'n al llit amb una anglosaxona?

Rashid: Què faig amb la seva mà que acaricia la meva? —es reprotxa ell.

SHARON: No aparta la mà. Estic xopa. Li dic alguna cosa? Jo tremolo una mica —ella tremola molt més que ell.

RASHID: Nosaltres, a la nostra terra, ja l'hauríem apedregat.

SHARON: Es remou al seu seient. Es neguiteja? Em refusa? No ha apartat la mà, però es belluga. Està a punt de fer alguna cosa —insinua ella—. S'ha girat, només una fracció de segon, però s'ha girat.

RASHID: No pensis en res, o sí, en la teva missió, o en el paisatge —es diu ell—. En el paisatge perquè mai no t'ha tocat una infidel, mai... Ni aquesta que està al teu costat i que posa el genoll contra el teu genoll i que et toca la mà amb la mà. Pensa en el teu fill, l'Alí, per a qui fas tot això, perquè el seu futur sigui un altre.

SHARON: Ara no el pots perdre. Tens quatre hores després que l'avió aterra per endur-te'l a un hotel i follar-te'l —es proposa ella—. Tinc fins a cinc hores per disfrutar-lo.

RASHID: I si li llanço una mirada fulminant, no em deixarà anar? —dubta ell—. O li demano canviar de seient. Al·là, dóna'm enteresa! La seva mà puja i ho ha descobert! Si més no, l'ha fregat! L'ha fregat!

SHARON: Té pessigolles —es pensa ella que descobreix—. M'agraden els homes que tenen pessigolles i... Déu meu, quins ulls! És massa tímid, però ja és teu... Ho podré explicar a la mama

per telèfon, aquesta nit, després de tres bons polvos, almenys de dos. L'hi explicaré, i serà una doble satisfacció. La de tenir-lo a ell i la de matar a la meva mare.

RASHID: Al·là, permete'm que compleixi tal com Tu ho desitges! Ara, quan passin les hostesses amb les begudes aniràs cap endavant, i ningú no et mirarà malament perquè vagis endavant, perquè elles destorbaran el pas cap al lavabo de la part del darrere. No suportó més aquesta infidel que es crema o que fa veure que es crema per descobrir això que porto i endevinar què és.

SHARON: Mai no m'he tirat un àrab!

RASHID: La meva vida és a les teves mans, Al·là.

SHARON: Deu ser l'Alcorà. Això que toco. No viatgen mai sense el seu Alcorà —somriu ella—. Si és massa religiós pot ser que no hi hagi doble satisfacció, ni senzilla. Però no m'equivoco, ell em deixa que el toqui.

RASHID: Si s'hi acosta massa, li tallaré les mans —gosa pensar ell, tot i que sap que l'objectiu és un altre.

SHARON: Tinc molta set. M'agradaria que anés al lavabo... Sempre ho has volgut fer al lavabo d'un avió. Com a les pel·lícules.

RASHID: Al·là, l'home és home, i aquesta infidel m'acaricia tal com ho faria la mare de l'Alí.

SHARON: Es gira cap endavant, de sobte, sorprès.

RASHID: El meu company camina cap a la part del davant.

SHARON: Amb la mà lliure es descorda el cinturó de seguretat.

RASHID: Arribar al bany de primera classe, reunir-me amb ell, i fer-ho —es clava ell al cap.

SHARON: S'ha aixecat, però ha enretirat la meva mà amb gentilesa i ha somrigut —somriu ella.

RASHID: Ha arribat l'hora, la infidel ha salvat les seves mans del ganivet, no me l'ha arribat a tocar —pensa ell, alleujat.

SHARON: Quin somriure més bonic —es deixa caure ella amb un sospir—. Me'n podria enamorar sense cap problema.

RASHID: Temperància i serenitat. Marxa cap endavant. La meva pau s'acosta, que ningú no noti el teu secret. Aviat el sabran.

SHARON: Però, què fa? Va a la primera classe. El lavabo és al darrere. És clar, el bloqueja el carretó de les begudes. Però no el deixaran passar a la primera classe. I si ho fan, no em deixaran passar a mi. Tot i que, si hi vaig discretament...

RASHID: Camina.

SHARON: Camina, se m'allunya.

RASHID: Camina només cap a endavant. No deixis que es vegi això que portes. Si t'aturen dius que el carretó és allà al darrere, que bloqueja, que tens pressa. Arriba l'hora, Al·là, i et demano que la tasca encomanada s'acompleixi puntualment —resa, gairebé, ell.

SHARON: Ara quan torni al seient, hi parles. Potser ell et parlarà primer. No has de ser covarda. Cor fort! El tractes amb tendresa, i potser l'amor...

La llum es va apagant sobre en RASHID que camina i les paraules de la SHARON que ressonen en eco. Estrèpit eixordador. Fosc.

3

Un mes abans

En un punt de control de l'aeroport de Londres. Quan l'estrèpit s'apaga i se senten els sorolls propis d'un aeroport, veiem en RASHID a la cua del control d'immigració. Al seu davant, en PHILIPPE i en MICHEL omplen la fitxa que tenen a les mans. Més endavant es veu un guàrdia d'immigració.

PHILIPPE: És al·lucinant.

MICHEL: Al·lucinant, sí.

PHILIPPE: Atenció: «Benvingut al Regne Unit de la Gran Bretanya...»

MICHEL: Fins aquí anem bé.

PHILIPPE: «Nom...»

MICHEL: Bla, bla, bla...

PHILIPPE: «Número de passaport...», «Vol...»

MICHEL: Bla, bla, bla... Al gra.

PHILIPPE: «Més de deu mil dòlars o la seva equivalència en lliures esterlines...»

MICHEL: Bla, bla, bla... Vinga, a la de riure, sisplau.

S'enceta. Tènue, una dolça música àrab.

PHILIPPE: Mira aquí, escolta: «És vostè terrorista?»

MICHEL: No fotis!

PHILIPPE: Hi ha més coses, tot i que, és clar, posen l'opció de saltar-se el que segueix si has contestat que no.

MICHEL: No, no, no, sisplau, tu escriu que sí només per continuar.

PHILIPPE: «Ha comès vostè actes terroristes dins o fora del territori del Regne Unit?»

Rialles. En RASHID no somriu. Escriu en silenci el seu formulari.

MICHEL: Increïble, al·lucinant, aquests anglesos.

PHILIPPE: El caràcter anglès...

MICHEL: Continua, per favor...

PHILIPPE: «Planeja realitzar pròximament algun atac terrorista a dins o a fora del territori del Regne Unit...?»

MICHEL: Para, prou, em fa mal l'estómac.

PHILIPPE: No puc continuar...

En MICHEL mira en RASHID, mort de riure, i li tusta l'espatlla.

MICHEL: Llegeixi, amic meu, llegeixi, sisplau...

RASHID: No porto les ulleres, me les he deixades a la maleta...

MICHEL: Al·lucinant, escolti això: «Planeja realitzar pròximament algun atac...» No, aquesta ja. Ah, això sí que és una joia: «Indiqui on el portarà a terme...»

PHILIPPE: On...? Als britànics, certament, se'ls dona bé l'humor. És molt fi, no li sembla?

MICHEL: I aquesta: «Pertany actualment a algun grup terrorista. Indiqui a quin: Al Qaeda, IRA, FARC, un altre...?»

PHILIPPE: Un altre... «Em sembla que vomitaré de tant riure».

MICHEL: «Anoti damunt la ratlla de punts...»

PHILIPPE: Però que seriós que està, amic meu! No li sembla al·lucinant?

RASHID: No.

MICHEL: És vostè terrorista?

RASHID: Sí.

En PHILIPPE i en MICHEL se'l miren uns segons, bocabadats. Deixen anar unes rialles encara més estrepitoses que les d'abans.

PHILIPPE: Ha dit que sí.

MICHEL: Sí que ho ha dit. És al·lucinant.

En RASHID passa davant seu per entregar el passaport i l'imprès d'immigració. Fosc.

4

Un parell de setmanes abans

Fosc. Escoltem amb més claredat la suau melodia àrab que anirà desapareixent abans de la primera imatge. Dues veus neutres en les seves emocions, d'un home i d'un nen, se succeeixen en la foscor.

VEU DE NEN: Una palmera, però grossa, molt grossa.

VEU D'HOME: Amb dues de petites, una a cada costat. Verdes, molt verdes.

VEU DE NEN: I amb dàtils en flor.

VEU D'HOME: I d'altres de madurs. A sobre del tronc pàl·lid, una taca marró de dàtils madurs i dolços.

VEU DE NEN: El tronc gairebé es confon amb el color de la sorra. Hi ha molta sorra, es formen dunes.

VEU D'HOME: Dunes sense final a l'horitzó, darrere de les palmeres.

VEU DE NEN: De les tres palmeres, una de grossa i dues de petites.

VEU D'HOME: Amb dàtils madurs i dàtils en flor que juntament amb les fulles donen tonalitats

verdes, vermelles, blanques i marró clar.

VEU DE NEN: De lluny es veu borrós.

VEU D'HOME: Pel sol que crema a quaranta-cinc graus.

VEU DE NEN: A l'ombra.

VEU D'HOME: A la distància distorsiona el que són les coses.

VEU DE NEN: Hi ha una tenda.

VEU D'HOME: Un campament amb tres camells al davant.

VEU DE NEN: Un mascle gros.

VEU D'HOME: Una femella.

VEU DE NEN: I un cadell.

VEU D'HOME: Al davant de la tenda que hi ha just al darrere de les tres palmeres.

VEU DE NEN: Però no prou lluny per enfonsar-se en les dunes.

VEU D'HOME: La porta de la tenda és oberta.

Llum sobre una sala amb un bressol rudimentari. Les veus i la música han cessat. Una dona jove recull joguines de fusta i ninots de drap que col·loca a l'interior del bressol. Taral·leja una típica cançó de bressol àrab. Fosc.

VEU DE NEN: No és oberta, almenys no del tot, sembla ser que es preparen per a una tempesta de sorra.

VEU D'HOME: Dos homes n'acaben de sortir. Porten fusells a les mans.

VEU DE NEN: En realitat són dones. Dues dones amb dos bebès.

VEU D'HOME: I els camells no estan vius al davant de la tenda, estan pintats a la tenda. Tan ben pintats que sembla que caminin.

VEU DE NEN: Però sí que n'hi ha un que es mou, els altres dos estan pintats. La femella i el cadell estan pintats.

VEU D'HOME: Les palmeres són de debò gràcies al pou que n'alimenta les arrels. És l'únic pou a deu quilòmetres.

VEU DE NEN: A cent quilòmetres. A mil...

VEU D'HOME: Les palmeres, el pou, els camells...

VEU DE NEN: Dos d'ells pintats damunt la tenda...

VEU D'HOME: Les dones amb els bebès.

VEU DE NEN: Que a la distància es confonen amb homes armats.

VEU D'HOME: Amb kalàixnikov.

VEU DE NEN: S'estan barallant.

VEU D'HOME: Es besen, perquè s'estimen. Sembla un comiat.

VEU DE NEN: El sol ho pinta tot de vermell perquè ja se'n va a dormir.

VEU D'HOME: I les dunes fan unes ombres gegantines.

VEU DE NEN: I les figures són més fosques.

VEU D'HOME: Però més nítides, més llegibles.

Llum provocada per una flamarada al centre de l'escenari. Les veus han callat uns segons abans.

Veiem un cadàver o més, a trossos. Destrucció. Alguna cosa s'arrossega per terra. Un nen plora. Fosc.

VEU DE NEN: Les dones, a fora de la tenda dels camells pintats, riuen.

VEU D'HOME: Semblen molt felices, i s'aixequen els vels per compartir la fruita..., plàtans, em sembla.

VEU DE NEN: Són els dàtils, papà, els dàtils madurs de la palmera mitjana. No hi ha plàtans.

VEU D'HOME: No eren dues palmeres petites i una de grossa?

VEU DE NEN: Que no ho veus? N'hi ha una de grossa, una de mitjana i una de petita.

VEU D'HOME: Són iguals que els camells?

VEU DE NEN: Iguals però no, perquè són de veritat i la que està en flor té a sota un mantell blanc de pètals.

VEU D'HOME: Molt bé, fill, són de tres mides.

VEU DE NEN: I les mamàs són guapes...

VEU D'HOME: Com ho saps?

VEU DE NEN: Són guapes perquè no porten fusells, sinó bebès, papà.

VEU D'HOME: Molt bé, fill meu.

Llarg silenci. A partir d'aquest moment la llum ens anirà revelant, de mica en mica, en RASHID i l'ALÍ (els amos de les veus de l'HOME i del NEN, respectivament) que miren cap al públic des d'una barana.

ALÍ: Era així?

RASHID: Què?

ALÍ: El paisatge?

RASHID: Sí, Alí, era així.

ALÍ: Quan ella hi era?

RASHID: Sí, quan hi era.

ALÍ: Em pots abraçar, papà?

RASHID: No, fill meu, no puc.

ALÍ: Em fas un petó doncs?

RASHID: Tampoc.

ALÍ: Abans sí que has pogut.

RASHID: Sí, abans sí. Però ara ens estem dient adéu.

ALÍ: Fins d'aquí una estona?

RASHID: No, Alí, és un adéu més llarg.

L'ALÍ sospira. En RASHID li dona la mà per acomiadar-se'n. L'ALÍ no li agafa la mà, només mira l'horitzó.

ALÍ: És bonic, oi?

RASHID: Molt bonic, fill meu, però ja no hi ha les palmeres, ni la tenda.

ALÍ: Ni les mares.

Fosc.

5

Tres mesos abans

A la sala de la casa. Dos homes encaputxats, possiblement amb botes militars, treuen a pes d'una habitació el cos ensangonat de l'ONCLE ABDUL. A la porta principal, en RASHID desvia la mirada quan passen davant d'ell. Al cap d'un moment entra ALÍ amb una motxilla escolar a l'esquena, per la mateixa porta. Està sorprès per la imatge i vol empaitar els homes que s'enduen l'ONCLE ABDUL, però en RASHID l'atura amb el braç.

ALÍ: Oncle Abdul! Per què se l'emporten?

RASHID: Alí, no, atura't.

ALÍ: Per què? On van amb l'oncle Abdul?

RASHID: Se l'enduen a passejar.

ALÍ: Però si no es pot posar dret.

RASHID: És... perquè no es troba bé. Té mal de cap.

ALÍ: Però si l'oncle Abdul tenia molt mal aspecte.

RASHID: Exageres.

ALÍ: Li havien pegat.

RASHID: No, no, Alí. És que ha caigut per les escales...

ALÍ: Tenia cops pertot arreu.

RASHID: És que ha caigut moltes vegades, Alí.

L'ALÍ forceja i s'escapa corrent cap a la porta. En RASHID l'atrapa i el reté amb una abraçada poderosa.

ALÍ: Vull anar amb ell!

RASHID: El cuidaran. És una passejada molt bonica, amb les barques al riu, i nedaran, i l'oncle es posarà bé i estarà molt content.

ALÍ: Deixa'm anar, pare, que tenia tota la camisa plena de sang.

La veu, o el rostre, o algun gest demostren fragilitat d'en RASHID alhora que algun gest, o el rostre o la veu, demostren fredor.

RASHID: No, nen, no, quina ximpleria! Això és perquè l'oncle Abdul pintava de vermell la seva habitació.

ALÍ: No em diguis nen! Hi he entrat, i el terra és ple de taques de sang. No són de pintura, perquè les parets són blanques.

RASHID: Quina imaginació, Alí! Van haver de barrejar molts pots de pintura per trobar el to exacte. Segur que se'ls en va vessar una mica per terra. Van barrejar molts tons de vermell.

ALÍ: On se l'emporten?

RASHID: Ja t'ho he dit.

ALÍ: No he pogut dormir, amb els crits i els cops.

RASHID: Cops? Era música. Els amics de l'oncle Abdul són músics, fill meu.

ALÍ: I els crits? Tu m'enganyes! Deixa'm anar amb ell!

RASHID: Què dius de crits? Has tingut un malson. Passa sempre que menges massa xai per sopar..., t'agafen malsons.

ALÍ: Però jo els he sentit. M'he despertat, he anat a fer pipí i els he sentit.

RASHID: Cantaven, Alí, i jo estava amb ells. Estaven de festa. Havíem de celebrar moltes coses i estàvem contents.

ALÍ: Per això heu tancat la porta amb clau?

RASHID: Ningú va tancar amb clau.

ALÍ: Deixa'm anar. Em fas mal.

RASHID: No puc.

ALÍ: Jo he provat d'obrir.

RASHID: Ah, és clar, la vam tancar un moment perquè van fer la broma de despullar l'oncle Abdul. Va ser perquè la tieta Zulma no entrés i ho veïés.

ALÍ: A la tieta Zulma l'havíeu enviat a dormir a casa de l'àvia.

RASHID: No ens en vam recordar.

ALÍ: Per què venien amb les cares tapades, pare?

RASHID: Perquè els feia vergonya sortir amb l'oncle Abdul.

ALÍ: Eren crits, pare.

RASHID: Cantaven, fill.

Entra la TIA ZULMA, amb vel. Pare i fill es queden mirant-la de reüll.

TIA ZULMA: Què passa, Rashid?

En RASHID es disposa a dir alguna cosa, però l'ALÍ se li avança.

ALÍ: No res. Tot va bé. Només que els amics de l'oncle Abdul se l'han emportat a fer una passejada pel riu.

RASHID: Alí.

ALÍ: Han dit que tornarien tard. Potser demà, tieta Zulma.

RASHID: Alí!

ALÍ: Que es divertirien molt!

RASHID: Per Al·là, fill meu!

TIA ZULMA: Vols que me l'emporti?

RASHID: Per favor, que aquest nen m'està deixant el cor en carn viva.

Surt la TIA ZULMA amb l'ALÍ, que fingeix una alegria desmesurada.

RASHID: Aquest nen m'està deixant el cor en carn viva.

RASHID s'entreté omplint una ribella d'aigua. Agafa diversos estris de neteja. Entra a l'habitació per on han aparegut els homes amb l'ONCLE ABDUL. Fosc.

6

Un mes abans

En tres cadires, asseguts, l'ALÍ, l'ONCLE ABDUL i en RASHID. Porten a terme alguna activitat escènica mentre romanen asseguts, o bé diuen les seves rèpliques des de la immobilitat, o bé en alguna combinació de totes dues coses.

ALÍ: A la seva habitació en penombra entra l'oncle Abdul seguit d'en Rashid, el primer sembla molest. Una espelma és l'única il·luminació insegura.

ONCLE ABDUL: Dóna'm el paquet.

RASHID: Quin paquet?

ONCLE ABDUL: El que t'han donat.

RASHID: No hi ha cap paquet.

ALÍ: L'oncle Abdul es colpeja repetidament el cap.

ONCLE ABDUL: Som sang de sang, som la mateixa sang. Rashid, jo vaig veure com et donaven el paquet i sóc de la teva mateixa sang.

RASHID: Gairebé la mateixa. Quan?

ONCLE ABDUL: Quan, què?

RASHID: Quan dius que me'l van donar?

ONCLE ABDUL: Vull veure el paquet.

ALÍ: Rashid s'asseu tranquil a sobre del llit de l'oncle Abdul, respira fondo. A la paret, al seu davant es veu amb prou feines el seu doble, assegut, en un mirall. Cap dels dos no s'adona que la porta s'ha obert una mica.

ONCLE ABDUL: Vull el paquet.

RASHID: Saps molt bé que no te'l puc donar, ni ensenyar-te'l.

ONCLE ABDUL: Aquells homes?

ALÍ: Pausa.

RASHID: I no només aquells homes.

ONCLE ABDUL: Qui són?

ALÍ: Silenci.

RASHID: Els que m'han llogat.

ONCLE ABDUL: I per això et vigilen?

RASHID: No em vigilen, m'acompanyen.

ALÍ: Silenci. Tots dos cunyats es miren intensament, buscant-se els ulls en la penombra. No s'adonen que l'Alí ha tret el cap per la porta.

ONCLE ABDUL: Són molts mesos de misteri i de callar.

RASHID: Exactament tres mesos i mig.

ONCLE ABDUL: Què amagues?

RASHID: No amago res, germà, protegeixo. És la meva feina.

ONCLE ABDUL: A qui protegeixes?

RASHID: Us protegeixo a vosaltres.

ONCLE ABDUL: Però de què?

RASHID: De moment, de vosaltres mateixos. Després a tots, al nostre poble.

ALÍ: L'Alí s'arrossega per terra fins a ficar-se a sota del llit. Amb prou feines arribem a veure-li la cara.

ONCLE ABDUL: Què diria ella?

RASHID: No l'esmentis.

ALÍ: Des del seu amagatall, l'Alí pot veure el seu pare al mirall, pot veure el que fa.

ONCLE ABDUL: Però, què et diria?

RASHID: Justament això, que ja no pugui dir-me res, s'ha convertit en una de les meves raons.

ALÍ: Silenci llarg. L'Alí, neguitós, s'empassa la saliva, però no sabem si és perquè parlen d'una ella que no pot identificar, o perquè l'oncle Abdul s'asseu a l'altra banda del llit, que grinyola sota el seu pes.

ONCLE ABDUL: Sigui el que sigui això que et va donar l'Imam, contingui el que contingui aquell paquet, és maligne i ha d'estar lluny d'aquesta família.

RASHID: T'atreveixes a dubtar de l'Imam? De la sinceritat dels seus propòsits?

ONCLE ABDUL: Què passarà amb el nen, amb l'Alí?

ALÍ: L'Alí veu com, des de l'altra banda del mirall, el seu pare s'acosta lentament una mà a l'esquena.

ONCLE ABDUL: Només té el seu pare.

RASHID: I el seu oncle estimat. T'has convertit en el seu pare i jo he deixat de ser-ho. Ho sabem. Avui tu ets més pare seu que jo.

ONCLE ABDUL: Però és la teva sang.

RASHID: Ell sí, del tot.

ONCLE ABDUL: Què et va dir l'Imam, a la mesquita, quan et donava el paquet?

RASHID: Que sóc l'assenyala't.

ONCLE ABDUL: No t'ho permetré.

ALÍ: Silenci llarg. En Rashid es treu la camisa de l'esquena i deixa veure el mànec d'un ganivet a la seva cintura.

RASHID: Em va donar les seves benediccions.

ALÍ: L'Alí ofega un crit.

ONCLE ABDUL: Hi poden anar molts d'altres, i no tu, a allò que sigui que t'han destinat. El meu nebot necessita almenys un dels seus pares. Dels seus pares biològics. Necessita recuperar-te.

ALÍ: En Rashid treu de la beina un ganivet lluent i el sosté amb la mà rere l'esquena. L'Alí observa, aterrat, el tall lluent del ganivet al mirall.

RASHID: Has buscat el paquet?

ONCLE ABDUL: Sí, quan has acompanyat l'Alí a l'escola. Fa quinze dies que el busco.

ALÍ: L'oncle Abdul mira en Rashid, ignorant-ho tot. En Rashid empunya més fort el ganivet. L'Alí fa un moviment breu i agafa el peu del seu pare. Aquest es queda glaçat i comprèn qui li ha agafat el peu. Busca amb la mirada al mirall i descobreix la cara del nen amagat a sota del llit, també la maneta que li aferra el peu. Un calfred el recorre, com un llampec. Silenci.

ONCLE ABDUL: M'ho vaig imaginar. He posat senyals mínims per descobrir qualsevol escorcoll. No has anat prou amb compte.

ALÍ: En Rashid torna el ganivet a l'esquena i el tapa amb la camisa. L'Alí deixa anar el peu del seu pare.

ONCLE ABDUL: Jo no tinc la teva feina.

ALÍ: Pausa.

RASHID: La meva missió.

ALÍ: Silenci.

ONCLE ABDUL: No t'ho permetré.

ALÍ: La propera mesquita anuncia l'hora de l'oració. Tant en Rashid com l'oncle Abdul estenen a terra les seves catifes, es prosternen i toquen amb el front a terra, de cara a la Meca. En Rashid fa una ràpida ullada a sota del llit. Els seus ulls es creuen amb els del petit i espantat l'Alí. En Rashid i l'oncle Abdul resen. És la primera vegada que l'Alí no compleix les seves oracions sagrades.

Fosc.

7

Dues setmanes abans

En una mesquita sentim la recitació de l'Alcorà. L'ALÍ, l'ONCLE ABDUL i en RASHID de genolls i amb el front a terra fan oració. S'incorporen.

ALÍ: Ara Al-là està content?

ONCLE ABDUL: Sí, estimat nebot.

ALÍ: Papà, m'expliques un conte?

RASHID: El qui explica contes és el teu oncle, ja no te'n recordes?

ALÍ: Però m'ho vas prometre.

Entren a la mesquita en WESON i l'SMITH disfressats d'àrabs. Es treuen les botes militars. S'acosten a l'IMAM, que és en una porta pròxima.

RASHID: Ara torno, Alí, queda't amb l'oncle Abdul i respecta i honora el lloc on et trobes. M'has sentit?

L'ALÍ fa que sí amb el cap. En RASHID mira els homes amb nerviosisme i surt darrere l'IMAM. Desapareixen per una porta. L'ALÍ fa el gest de seguir-lo.

ONCLE ABDUL: Queda't aquí, Alí, mirarem les paraules de la mesquita.

ALÍ: Però ja les conec.

ONCLE ABDUL: Les has vistes, sí, però no saps què volen dir.

ALÍ: Tu m'ho diràs. Sempre ho fas.

ONCLE ABDUL: En aquestes paraules, en aquests versets, hi ha continguda la història del nostre poble.

ALÍ: I qui és?

ONCLE ABDUL: Nosaltres, Alí, el poble estimat d'Al-là.

ALÍ: Com és que tu ho saps tot, oncle Abdul?

ONCLE ABDUL: No. No ho sé tot.

ALÍ: És clar que sí. Has vist aquells homes, els que se n'han anat amb el papa. No s'han rentat les mans ni els peus quan han entrat a la mesquita.

ONCLE ABDUL: Al-là els castigui.

ALÍ: I són els mateixos que hi havia al davant de casa.

ONCLE ABDUL: No ho crec.

ALÍ: I al mercat també, quan hem comprat el menjar.

ONCLE ABDUL: Ets molt observador, nebot. Però eren uns altres, t'ho puc assegurar.

ALÍ: M'expliques un altre conte?

ONCLE ABDUL: No fa gaire que te'n vaig explicar un.

ALÍ: Un altre. Aquell va ser ja fa un mes.

ONCLE ABDUL: Només em sabia aquell.

ALÍ: Això no és veritat. Tu en saps molts.

ONCLE ABDUL: Però ara no me'n recordo. T'hauràs d'esperar.

ALÍ: Què hauré d'esperar?

ONCLE ABDUL: Que tot això s'acabi.

ALÍ: Per què estàs tan estrany, oncle?

ONCLE ABDUL: No passa res.

Torna en RASHID amb un paquet a les mans, i eixugant-se llàgrimes dels ulls amb un mocador.

ALÍ: Què vol dir tot això?

ONCLE ABDUL: No ho sé, nebot.

ALÍ: Em llegiràs els versets de les parets?

ONCLE ABDUL: Un altre dia.

RASHID: Anem.

ALÍ: Aquells homes, amb els que te n'has anat, no s'han rentat els peus quan han entrat a la mesquita, pare.

RASHID: Sí, fill meu, ja ho sé.

Surten mentre es fa el fosc.

8

Dos mesos abans

En una oficina similar a la de l'escena 1, en WESON i l'SMITH, amb americana i corbata, passen diapositives de diferents rostres d'àrabs. En WESON fa comentaris que llegeix d'uns registres.

WESON: Quaranta-cinc anys, vidu, sense fills... Més ben dit, en va tenir però... què és el contrari d'orfe?

SMITH: Què vols dir el contrari?

WESON: No, perdó, no seria el contrari. Com es diu un marit i un pare que s'ha quedat sense dona i sense fills...?

SMITH: Què els hi va passar?

WESON: El de sempre.

SMITH: No ho sé. Diguem, en termes pràctics, que «orfe». Saps?, jo també em canso. Estic esgotat.

WESON: Ok, tant se val. «Ressentiment profund...»

SMITH: El següent.

WESON: Aquest, en canvi, més jove, trenta-cinc anys, va ser fred i serè.

SMITH: El de la cicatriu?

WESON: No, el coix.

SMITH: Ah... (*Silenci*) Crida molt l'atenció que sigui tan coix, oi? Per la cara podria servir. Fa pena de veure.

WESON: Però triga a reaccionar.

SMITH: Següent.

WESON: Vint-i-sis anys, complexió atlètica, un metre setanta... Fred i calculador. Solter. Vam anotar: «explosiu».

SMITH: Aleshores no és ni fred ni calculador.

WESON: Però té experiència, i és atrevit.

SMITH: Però estem buscant alguna cosa que..., algú que... No ho sé, una altra mena de «personatge», per dir-ho d'alguna manera.

WESON: Ets massa exigent.

SMITH: Per això som els que som. Un altre.

Arribem al rostre d'un RASHID somrient. L'SMITH s'aixeca i va cap a la pantalla. Per sota de la jaqueta se li veu allò que sembla un revòlver a la funda de l'aixella.

WESON: Dona morta, per la vegada anterior. Un fill que adora el seu pare. Molt atent a la seva

religió. Sense vicis.

SMITH: Aquest és aquell que...? A l'entrevista va dir que semblaven un número onze?

WESON: Aquest mateix. Aquell del part, o de l'embaràs, o una cosa així...

SMITH: M'agrada.

WESON: Però...

SMITH: És insignificant.

WESON: Per això mateix...

SMITH: És anònim. Té cara de ningú.

WESON: Però d'àrab.

SMITH: Només faltaria que no en tingués.

WESON: M'havia semblat entendre...

SMITH: No siguis tan exigent.

WESON: N'estàs segur?

SMITH: Sí, home. És perfecte.

WESON: Si és així. Ja tenim el primer.

SMITH: Com es diu?

WESON: Rashid... no sé què. No en vaig apuntar el cognom. O no sé on.

SMITH: Hi hem de fer contacte.

La llum es va apagant a poc a poc.

9

Sis setmanes abans

A la sala de la casa que hem vist a l'escena 5. L'ONCLE ABDUL, la TIA ZULMA i l'ALI, prenent el te. La TIA ZULMA pela pèsols que van caient de manera continuada i sonora en un recipient de metall. L'ALI té un cop a la cara que l'ONCLE ABDUL li cura a poc a poc metre fuma un narguil.

TIA ZULMA: I aleshores el Profeta, al començament dels temps de l'Eterna Balança, va dir que no s'havia de cobejar la seda de la pell d'albercoc de la princesa. En canvi sí que va permetre afalagar-se amb els seus ulls. Però el pobre Nur li demanava amb humilitat, en veure els seus llavis purs, «allunya les sagetes dels teus ulls». I ella deia «És per elles que vesseu tota la sang dels teus competidors pel meu amor? Li tallaràs el cap, a aquest que tens als teus peus?» I ell va contestar, amb el murmuri del vent, «Sí, senyora meva, ell és un infidel. I tu ets la meva font d'aigua fresca i el meu martiri.»

ALI: Tieta Zulma?

TIA ZULMA: Sí, Ali?

ALI: La meva mare tenia la pell d'albercoc i sagetes a la mirada?

TIA ZULMA: Sí, Ali, sí que en tenia. Però ja saps que al teu pare no li agrada que preguntis per ella. Es posa furiós. No et convé. Val més que ens diguis qui t'ha pegat, Ali.

ONCLE ABDUL: No vols saber què li va passar al Nur?

ALÍ: I la princesa?

TIA ZULMA: I a la princesa també, és clar... «En Nur va desembeinar la seva simitarra i va tallar el cap de l'infidel que pretenia mossegar la pell de fruita de la princesa. Però aleshores, els enemics del Profeta van atacar la ciutat emmurallada durant trenta-nou nits i quaranta dies. Fins que Nur va oferir la seva vida en sacrifici per alliberar la ciutat dels terrors dels infidels.»

ALÍ: I va morir?

TIA ZULMA: Sí, Alí: «Es va immolar com les animetes d'una llàntia d'oli. Però l'atreviment dels enemics no es va sadollar amb aquesta sang, i cap al final del quart creixent de la lluna van planejar l'atac final, després del qual la ciutat havia de sucumbir. Aleshores la princesa se'n va anar a una palmera i va suplicar al Suprem Guerrer que salvés la ciutat. I els dàtils li varen dir...»

ALÍ: Els dàtils no parlen, tieta Zulma.

ONCLE ABDUL: És clar que sí, escolta el conte.

TIA ZULMA: No sé per què el tapes. No ens ha volgut dir qui l'ha pegat... Què li direm al seu pare quan torni?

ONCLE ABDUL: «Som els preferits del poble lliure, que planta les seves tendes espaioses i no coneix la por entre els seus ciutadans...!»

Silenci. La TIA ZULMA atura fatigada la seva labor, i mira amb enuig condescendent l'ONCLE ABDUL. Sense que el sentin, entra un cansat RASHID amb una maleta de viatge. Somriu en veure el quadre familiar.

TIA ZULMA: «El poble de ràpides eugues, de camelles flaques, de verges arravatadores, de generosa hospitalitat i de sòlides simitarres! I aquell que ha fruit del repòs a l'ombra de les nostres palmeres, desitja sentir-nos mormolar damunt la seva tomba! Però no pateixis, bella princesa, perquè la mort caurà del cel en immenses boles de foc damunt dels infidels i tu viuràs en pau...»

ALÍ: Tieta Zulma?

TIA ZULMA: Sí, Alí?

ALÍ: Les boles de foc són bombes intel·ligents. Com les que van matar a la mama?

ONCLE ABDUL: On ho has sentit, això?

ALÍ: Que una bomba va matar la mama?

TIA ZULMA: T'he dit que no en tornessis a parlar.

ONCLE ABDUL: No, Alí, la pregunta és, qui t'ha dit que una bomba podia ser intel·ligent?

ALÍ: A l'escola, la mestra... Jo vaig dir que no ho eren, d'intel·ligents.

ONCLE ABDUL: Parlen de productes letals com si parlessin de tomàquets, o d'enciams.

TIA ZULMA: I per això et van pegar... els teus amics?

ONCLE ABDUL: Quina serà la collita de tantes tones d'explosius? Quants orfes per tona, quants pares sense fills, quantes mares...?

TIA ZULMA: Aniré a parlar amb la teva mestra.

ALÍ: No, sisplau, tieta Zulma. Ella no ho va dir amb mala intenció. Ho va llegir en un diari.

ONCLE ABDUL: Sí, ja ho sé, nebot, jo també ho vaig llegir. «Mil cinc-centes tones de bombes intel·ligents per a Tel Aviv.»

ALÍ: Oi que no ho són, d'intel·ligents?

TIA ZULMA: Per això et van renyar... els vas dir això de la teva mare...

ALÍ: Vosaltres estareu sempre amb mi?

ONCLE ABDUL: Potser sí que les bombes ho són d'intel·ligents, Alí, perquè hauran d'acomplir la seva missió. Però aquells que les fan i aquells que les venen, i aquells que les compren, i aquells que les fan servir, són uns imbècils.

TIA ZULMA: Sempre estarem amb tu, Alí. No et deixarem mai.

ONCLE ABDUL: Ja aniré a parlar amb la teva mestra.

ALÍ: Però no li faràs mal.

RASHID: Ningú no farà mal a ningú.

L'ALÍ corre a abraçar el seu pare. L'ONCLE ABDUL l'ajuda a entrar la maleta en una habitació, mentre la TIA ZULMA li dona una tassa de te.

ALÍ: Papa, la tieta Zulma m'explicava un conte!

RASHID: Sí, Alí, ja ho he sentit.

TIA ZULMA: T'ha enyorat molt.

RASHID: I jo a ell.

ONCLE ABDUL: Família... Recorda aquesta paraula, Alí... Per això és la família, i tu m'hauràs de tancar els ulls...

ALÍ: Has anat en un avió, papa?

RASHID: Sí, Alí, he anat en un avió. I encara és millor del que t'havia explicat.

ALÍ: I has vist els núvols, papa?

Torna l'ONCLE ABDUL amb un cossi d'aigua. En RASHID es descalça i es renta els peus. Sembla que estigui a punt de plorar.

RASHID: Sí, Alí, els núvols eren allà on havíem dit.

ALÍ: T'han fet l'entrevista?

RASHID: Sí, fill... me l'han feta...

ALÍ: T'han donat la feina, papa?

TIA ZULMA: Deixa reposar el teu pare, Alí.

RASHID: No, no, deixa'l... Estic bé... Vull tenir el meu fill a prop... Vine aquí, deixa'm abraçar-te.

L'ALÍ s'asseu al costat d'en RASHID, que l'abraça i enceta un sanglot llarg i profund. Besa el seu fill, repetidament, interminablement.

ALÍ: Per què em fas tants petons, papa?

RASHID: Perquè t'he trobat a faltar.

ALÍ : Però són molts petons...

RASHID: Et molesta?

ALÍ : No me'n fas mai.

La TIA ZULMA i l'ONCLE ABDUL surten amb la mirada baixa, potser algun dels dos arrossegant els peus.

RASHID: Sí que te'n faig.

ALÍ : Alguna vegada.

RASHID: Que sí.

ALÍ : No me'n recordo.

RASHID: Doncs a partir d'ara serà un costum.

ALÍ : Ho pots deixar de fer?

RASHID: Et molesto?

ALÍ : Les teves babes. No m'agraden. No em fas petons mai.

RASHID: Avui he decidit que volia besar-te.

Silenci llarg. Es miren als ulls. En RASHID s'eixuga les llàgrimes. L'ALÍ apropa una galta perquè el seu pare el besí. Aquest ho fa repetidament fins que l'ALÍ es torna a separar.

ALÍ : No t'han donat la feina, oi?

RASHID: No ho sé, Alí...

Fosc progressiu. L'estrèpit final de l'escena 1 es torna a sentir. Intens.

10

Gener del 2001

En un espai molt similar o el mateix de l'escena 1, l'SMITH i en WESON preparen una pantalla (potser la finestra de l'escena de referència serveix) i un projector de diapositives. Porten americana i corbata, i el segon, possiblement, ulleres fosques. L'SMITH seu al davant de la taula a la butaca d'executiu, mentre WESON seu en un seient més còmode.

WESON: Llest?

SMITH: Som-hi. (Prem el botó d'un interfon) SHARON, bonica, que faràs passar el senyor...?

WESON: Rashid.

SMITH: El senyor Rashid.

Veü de SHARON: Amb molt de gust, senyor Smith.

WESON: Tu de policia bo, jo de policia dolent?

SMITH: Al revés, avui em sento amb energia.

WESON: Cap problema.

Entra un tímid RASHID traçant la maleta. Amb un gest, l'SMITH li diu que segui. Ho fa. Un llarg silenci. Es miren. En WESON prendrà notes durant tota l'entrevista.

SMITH: Bé, bé, bé... Molt bé, senyor... Rashid... En fi, com es pronuncii. Ens trobem davant d'una gran oportunitat, no li sembla?

RASHID: Ho pensa de debò?

SMITH: I tant. Perquè vostè sap la naturalesa exacta de la feina que li estem oferint. Vull dir que no és qualsevol feina, i si està aquí assegut, al meu davant, és perquè té consciència exacta de què es tracta.

RASHID: Sí, sí, tot i que no.

SMITH: És subnormal, vostè?

RASHID: Com?

SMITH: Si és retardat, d'aprenentatge lent?

RASHID: Potser sóc més ràpid que vostès dos.

WESON: (Escriu a la seva llibreta) Més ràpid...

SMITH: Això m'agrada. Té gràcia. De totes maneres l'haurem d'entrenar i, gairebé ho hem de dir així, portar-lo agafat de la mà.

RASHID: Tenen por que no ho pugui fer.

SMITH: Francament, sí. En aquesta feina es necessiten totes les habilitats físiques i mentals. Jo què sé, vostè sap apagar un pou de petroli encès?

RASHID: Eh..., sí.

SMITH: Seduir una dona perquè li digui allò que vostè vol sentir?

RASHID: Sí.

SMITH: Tant se val si no és musulmana?

RASHID: No podria ser-ho? De preferència...

WESON: «... ser-ho, de preferència...»

SMITH: Ho dubto. Però, vejam, Rashid... Perquè el puc anomenar d'aquesta manera, oi? No comencem per futeses. Vostè pot conduir qualsevol mena de vehicle, almenys aquests són els informes que ens han donat.

RASHID: Home, és clar, almenys els de terra... tot i que, si ho penso.... És possible que no tots... En quina mena de vehicle pensa?

SMITH: Trens de les mines, per exemple. O trenets de fira... O un tractor-camió, per posar una altre exemple.

RASHID: Bé, això gairebé segur. Estic més acostumat als animals.

SMITH: No pateixi. En qualsevol cas, per a això tenim temps... Per entrenar-lo, vull dir. La qual cosa no significa que l'empresa no sigui molt rigorosa i exigent, eh? No es pensi. Només és que veiem en tu, amic Rashid, un potencial extraordinari.

RASHID: Lloat sigui el Profeta. No ho sabia.

SMITH: En qualsevol cas, el que importa és que nosaltres ho creiem així. Tens conviccions fortes? Vull dir, entre una espasa i un ganivet, que preferiries usar?

RASHID: Cap de les dues coses.

SMITH: Mai?

RASHID: Mai.

SMITH: Modern, el noi! I rebel... Poc col·laborador... Doncs per què collons has vingut, eh?

WESON: «... lloat sigui el Profeta...»

RASHID: M'és igual què pensin... M'interessa la feina. La necessito... Ho he de fer... He vingut perquè m'ho han dit els que em van recomanar.

L'SMITH tusta l'esquena d'en RASHID. Aquest es remou a la cadira, incòmode i submís.

SMITH: No ens exaltéssim, Rashid. Tot va la mar de bé. Sabem allò de la teva dona, però lamentablement pertany a l'ordre de les pèrdues calculades. Estàs disposat a ser lleial a l'empresa, en el cas de ser seleccionat?

Silenci llarg.

RASHID: Sí, però també hi haurà d'haver molts diners.

SMITH: D'això, no en dubtis.

RASHID: Però no he vingut per això.

SMITH: És clar, és clar... El futur del teu fill assegurat per a dues generacions més. T'agrada el rock and roll, Rashid, amic?

RASHID: No el conec.

SMITH: Algun defecte havies de tenir, és clar. Em fas el favor de despullar-te?

RASHID: Què?! Jo no... No ho puc fer... És pecat... la meva religió...

En RASHID es va traient la roba, de cintura en amunt. En WESON el mira amb curiositat.

WESON: (Sense llegir dels seus apunts) «... Però també hi haurà d'haver molts diners...»

SMITH: Tranquil, que aquesta és una feina multinacional i no ens podem permetre qüestions de moralitat sinó d'intel·ligència. Ho veus? Aquí tot és intel·ligent, ascensors intel·ligents, portes de seguretat intel·ligents, finestres intel·ligents... Ets intel·ligent, Rashid?

RASHID: Això penso.

SMITH: La part de baix també, sisplau. Què t'agrada més d'una dona? Del seu cos, vull dir.

En RASHID es queda en calçotets i mitjons. Tremola de fred. L'SMITH prem un control.

RASHID: El cos de la dona és una cosa de la que no es parla, senyor.

SMITH: També tenim clima intel·ligent, Rashid... La seva vagina, t'agrada llepar-la o et fa fàstic? Sisplau, sense roba interior.

RASHID: Per a mi és sagrat.

SMITH: És clar, home. Per a mi també, si no me'n menjo dues cada setmana em poso malalt. No, els mitjons te'ls pots deixar posats.

L'SMITH es col·loca uns guants de làtex amb parsimònia o cinisme, o amb cap actitud.

WESON: (Llegeix) «No ho puc fer... És pecat... La meva religió...»

SMITH: Pots fer el favor d'enfilar-te a la taula?

RASHID: No puc... no... Per què?

SMITH: Posa't en decúbit dorsal. És una cosa de rutina, no te n'has d'avergonyar.

RASHID: Com van saber que tenia un fill petit?

WESON: (escriu) «... un fill petit...»

SMITH: En decúbit dorsal, si no és molta molèstia.

En RASHID s'enfila a la taula i queda de quatre potes i de cara al públic. L'SMITH li inspecciona el cul. Fa un gest a en WESON que deixa sense pressa el seu quadern de notes i va fins a l'altre cap de l'oficina. Contempla interessat el cul d'en RASHID.

RASHID: Quan era petit jugava entre les potes de les gaseles i els camells i provava d'empaitar-los corrent i de guanyar-los. Amb els camells ho aconseguia, sí, però amb les gaseles era com voler atrapar el vent al mig d'una tempesta de sorra...

L'SMITH tapa la boca d'en RASHID que tremola nerviosament, desvalgut.

SMITH: Tu què penses, Weson?

WESON: No ho sé, Smith. Interessant.

SMITH: Oi que sí? No havia vist mai una cosa igual. Molt bé, excepcional Rashid, ja pots vestir-te. Mentre ho fas projectarem unes imatges i volem que ens diguis el que et vingui a la ment.

L'SMITH agafa el control remot i apaga el llum. El projector s'encén i veiem una diapositiva de nens que juguen. En RASHID es comença a vestir, humiliat i abatut.

RASHID: Innocència.

SMITH: Molt bé, Rashid. I aquesta altra?

Un hipopòtam.

RASHID: Menjar.

SMITH: I aquesta?

Un jeep.

RASHID: Persecució.

SMITH: I aquesta?

La bomba atòmica de 1945 abans de ser detonada.

RASHID: El ventre d'una dona embarassada.
SMITH: Això sí que ha estat enginyós, Rashid.

La bandera dels Estats Units d'Amèrica.

RASHID: L'enemic.
SMITH: Excel·lent.

L'illa de Manhattan en foto de satèl·lit.

RASHID: Una poma.
SMITH: I la següent?

Una ampliació de la mateixa imatge.

RASHID: Formigueig.
SMITH: Curiós.

Les torres bessones del World Trade Center.

RASHID: És un número onze.
SMITH: Un número onze? No se m'hauria acudit mai.
RASHID: Sí. Miri-ho vostè mateix. Un ú al costat d'un altre ú: onze.

En RASHID ha acabat de vestir-se. L'SMITH encén el llum.

SMITH: Molt bé, senyor Rashid... Com es pronuncii. Això és tot... de moment.
RASHID: I prou? Però jo havia pensat...
SMITH: Agafi-s'ho amb calma. Sabem que té un fill, coneixem totes les seves coordenades i ja el cridarem nosaltres.

En RASHID surt traginant la maleta i amb la camisa per fora dels pantalons. En WESON se serveix una copa d'un petit moble-bar. Llegeix de les seves notes.

WESON: «Innocència. Menjar. Persecució. El ventre d'una dona embarassada...»
SMITH: Això sí que és estrany. Un embaràs, nou mesos...
WESON: «L'enemic. Una poma. Formigueig... Número onze...»
SMITH: Una ment simple, no et sembla? És clar, una torre al costat de l'altra, fan un onze.
(Prem el botó de d'interfon) Siplau, Sharon, el següent.

Fosc progressiu, mentre veiem una altra vegada la imatge de les torres bessones i sentim la música àrab d'escenes anteriors.

11 EPÍLEG

Nou anys abans

Sobre la dolça música àrab veiem la imatge de la destrucció de l'escena 3, però ara amb una dona ajaguda i immòbil que sosté una cosa amb les mans.

VEU DE NEN: Una palmera grossa, però molt grossa.
VEU D'HOME: Amb dues de petites a banda i banda. Verdes, molt verdes.
VEU DE NEN: I l'una, amb dàtils en flor.
VEU D'HOME: I d'altres de madurs. Damunt del tronc pàl·lid una taca marró de dàtils madurs i dolços.
VEU DE NEN: El tronc gairebé es fon amb el color de la sorra. Hi ha molta sorra. Es formen dunes.
VEU D'HOME: Dunes sense fi a l'horitzó, darrere de les palmeres.
VEU DE NEN: De les tres palmeres, una de grossa i dues de petites.
VEU D'HOME: Amb dàtils madurs i dàtils en flor, que juntament amb les fulles fan tonalitats verdes, vermelles, blanques i de color marró clar.

Se sent plorar un nadó. A les mans de la dona morta alguna cosa es mou, prova d'obrir-se pas.

VEU DE NEN: Dàtils, els fills sans de les palmeres, els beduïns de carn bruna. I aquell que ha fruit del repòs a l'ombra de les nostres palmeres, anhela sentir-nos murmurar damunt la seva tomba.

Fosc final.

Cali i Bogotà, octubre de 2005.
Reescrit a la Ciutat de Mèxic, novembre de 2007.

■ *RASHID 9/11*, de Jaime Chabaud. Direcció: Raúl Quintanilla. Intèrprets: Daniel Martínez, José Sefami, Rosario Zúñiga, Erika de la Rosa, Juan Carlos Vives, Carlos Corona, Carlos Padilla, Israel Martínez, Hugo Catalán, Gabriela Betancourt i Mayte Gil. Teatro El Galeón de la Ciudad de México, desembre del 2007 i febrer del 2008.
(© José Jorge Carreón)

■ *RASHID 9/11*, de Jaime Chabaud. Direcció: Raúl Quintanilla. Teatro El Galeón de la Ciudad de México, desembre del 2007 i febrer del 2008.
(© José Jorge Carreón)